

Het Grote voorleesboek

voor broertjes en zusjes

Leopold / Amsterdam

EEN KNUFFELTJE

Nannie Kuiper & Georgien Overwater

Een knuffeltje hier
en een knuffeltje daar.
Op je wang, op je oor,
in je nek, in je haar.
Nee, wacht nog eens even,
ik ben nog niet klaar.
Ik vind je zo lief –
op je neus ook een paar!

VERRASSING

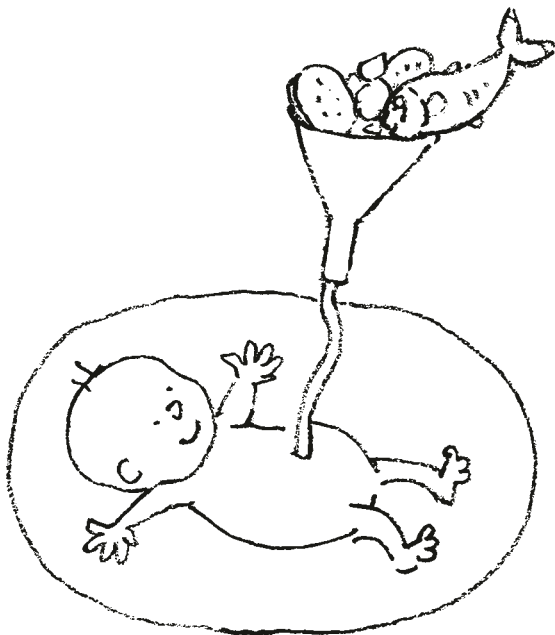
Carry Slee & Dagmar Stam

‘Mogen we nog even buiten spelen?’ vragen Iris en Michiel als ze klaar zijn met eten. Mamma en pappa kijken elkaar aan. ‘Mag het nou of mag het niet?’ wil Iris weten. ‘We wilden jullie eigenlijk iets vertellen.’ Pappa trekt een geheimzinnig gezicht. ‘Een verrassing!’ Iris en Michiel zijn dol op verrassingen. Meteen zitten ze bij pappa op schoot. ‘Vertel dan!’ Iris trekt aan zijn neus. ‘Nee, mamma mag het vertellen.’ Mamma krijgt rode wangen. Haar ogen stralen. ‘Nou eh... ik eh... We krijgen een baby.’ ‘Joepie!’ Iris springt van pappa’s schoot en danst door de kamer. ‘Ik krijg een zus.’ ‘Hoera! Ik krijg een broer!’ juicht Michiel. ‘Ja mam, het is een broertje, hè?’ Mamma glimlacht. ‘Dat weten we nog niet. Pas als het kindje geboren wordt, weten we wat het is.’ ‘Het baby’tje mag lekker bij ons op de kamer!’ jubelt Iris. ‘Kom Michiel. We gaan meteen het wiegje van zolder halen.’ ‘Ja!’ Michiel klapt van blijdschap in zijn handen. ‘En de kinderwagen, dan kunnen we morgen met hem rijden. En het badje en de kinderstoel en...’ Ze willen de kamer al uit hollen. ‘Wacht eens even, jullie,’ zegt mamma. ‘Het

duurt nog heel lang voordat het baby’tje geboren wordt.’ ‘Hoe lang?’ ‘Eerst wordt het nog Sinterklaas,’ legt pappa uit. ‘En dan Kerstmis. En dan ben ik jarig. En pas dan, als de blaadjes bijna aan de bomen komen, wordt het baby’tje geboren.’ Teleurgesteld kijken Iris en Michiel elkaar aan. ‘En moet het dan al die tijd in jouw buik zitten? Wat saai!’ vindt Iris. ‘Het baby’tje vindt het helemaal niet saai,’ lacht mamma. ‘Het groeit elke dag. En het zwemt in een heerlijk badje. Dat zit in een soort zakje in mijn buik.’ ‘Dan moet hij wel zijn oogjes goed dichthouden,’ waarschuwt Michiel. ‘Anders krijgt hij prikogen van al dat chloor. Net als met zwemles. Dat doet pijn, hoor!’ Pappa aait Michiel over zijn bol. ‘In mamma’s buik zit geen chloor. Het is heerlijk zoet water. Vruchtwater noemen ze dat.’ ‘Maar moet zo’n kleine baby dan nooit slapen?’ vraagt Iris. Mamma knikt. ‘Het slaapt in mijn buik. Als ik loop, valt het baby’tje van het geschommel in slaap. En als ik ga zitten of liggen wordt het juist wakker.’ ‘En hoe moet het baby’tje dan eten?’ vraagt Michiel. ‘Want als hij zijn piepkleine mondje

opendoet, krijgt hij allemaal water binnen.’
‘Ja,’ zegt Iris. ‘En dan verslik je je, hoor. Dat is hartstikke rottig.’
‘Het baby’tje eet niet door zijn mondje,’ legt mamma uit. ‘Het eet door de navelstreng.’
‘De navelstreng...?’ Iris en Michiel schieten in de lach. ‘Wat een raar woord. Wat is dat nou weer voor iets? Is dat een soort bord of zo?’
‘Het is geen bord.’ Mamma pakt een stuk papier en tekent hoe het er vanbinnen in haar buik uitziet. ‘Dit is de navelstreng.’ Ze wijst op een soort slangetje dat aan de ene

kant aan de navel van het baby’tje vastzit en aan de andere kant aan haar buik.
‘Van alles wat mamma eet, krijgt de baby ook een hapje,’ vertelt pappa.
‘Ook van die zure haring met slagroom...? Blèèèè...’ Iris en Michiel trekken een vies gezicht. ‘Geef hem dan nu maar gauw een koekje.’ Iris doet de trommel open en duwt

een chocoladekoekje in mamma’s mond.
‘Dat vindt de baby heerlijk,’ zegt pappa.
‘Maar als hij eet,’ bedenkt Michiel opeens, ‘dan moet hij toch ook plassen en poepen?’
‘Ja,’ valt Iris hem bij. ‘Waar doet hij dat dan?’
‘Ook in het vruchtwater,’ legt mamma uit.
‘Gadver! Dan zwemt hij in zijn eigen stinkiestankie!’ Iris en Michiel knijpen hun neus dicht.
‘Nee, gekkies!’ Mamma schiet in de lach.
‘Dat water wordt telkens schoongemaakt. Handig, hè?’
‘Zwommen wij vroeger ook in jouw buik?’
‘Jazeker.’ Mamma slaat een arm om hen heen.
‘Maar wij waren met zijn tweetjes,’ zegt Michiel. ‘Dat was veel leuker.’
‘Wij hadden dikke keet,’ zegt Iris. ‘Wij spatten elkaar nat.’
‘Ja.’ Michiel geeft zijn zus een por. ‘En ik pieste lekker stiekem in jouw oor.’
‘En ik poepte op jouw hoofd,’ zegt Iris, stikkend van de lach.
Michiel kriebelt tegen mamma’s buik. ‘Ben je daarom ook misselijk, mam? Omdat hier een baby’tje zit?’
Mamma knikt. ‘En af en toe word ik heel mopperig. Daar kan ik niks aan doen.’
Iris kruipt met haar hoofd onder mamma’s trui. Ze houdt haar mond vlak bij de navel.
‘Hallo, klein zwemmertje, maak jij mamma misselijk? Dat mag niet, hoor!’
‘Hoort hij toch niet,’ zegt Michiel lachend.
‘Nu nog niet,’ vertelt pappa. ‘Maar over een poosje kan de baby alles door mamma’s buik heen horen. Dan vindt hij het heerlijk als je

een slaapliedje voor hem zingt. En soms schrikt hij ook. Als er een brommer knetterend langsraast bijvoorbeeld. 'Dus dan kent hij onze stem al?' vraagt Iris. 'Ja, over een paar maanden weet hij precies dat jij Iris bent.' 'Klopt,' zegt Michiel stoer. 'Toen wij in mamma's buik zaten, hoorden we jullie ook altijd kletsen.' 'Ja,' verzint Iris. 'Pappa maakte altijd gekke grappen. En dan moest mamma lachen. En dan schommelden wij heerlijk heen en weer.' 'Heel hoog,' bedenkt Michiel. 'Af en toe sloegen we zelfs over de kop.'

'Jullie zijn een mooi stel.' Mamma stapelt de vuile borden op. 'Ga nu nog maar even buiten spelen. Niet te lang meer. Anders wordt het te laat.' 'Dat is vals!' roept Iris. 'Toen wij in jouw buik zaten, hoorden we jullie altijd zeggen dat wij nooit vroeg naar bed hoefden.' 'Ja,' zegt Michiel. 'En we mochten net zoveel snoepen als we wilden.' Hij pikt vlug twee koekjes uit de trommel. 'Jokkebrokken!' Pappa rent lachend achter hen aan, maar Iris en Michiel hollen de zandbak in. Ze maken een grote feesttaart. Omdat er een kindje komt.

MINIMENSJE

Karen van Holst Pellekaan & Rick de Haas

Binkie ligt thuis in bed. Ze is wakker geworden van geluiden beneden. Af en toe kan ze de stem van mamma horen. Die stem klinkt raar. Alsof ze boos is. Of pijn heeft. Dan gaat de deur van haar kamertje open. 'Binkie?' Dat is de stem van Gerard. 'Ben je wakker?'

Binkie komt overeind. 'Wat is er? Is mamma ziek?'

Gerard doet de gordijnen open en komt op de rand van Binkies bed zitten. Wat ziet zijn gezicht er anders uit dan anders. Hij streelt Binkies haar. 'Nee, mamma is niet ziek. De baby komt eraan!'

Meteen springt Binkie op. 'Waar is ie? Ik wil 'm zien!'

'Ho, ho liefje. Dat kan nog wel een tijdje duren.'

'Hoe lang dan?'

'Misschien nog wel een hele dag. Dat weten we niet. Jij gaat vandaag naar oma. Goed?'

Binkie weet niet of ze dat wel wil. Ze vindt het altijd heel fijn bij Oma Drie. Maar ze wil ook heel graag de nieuwe baby zien als die geboren is. Ze trekt een beteuterd gezicht. 'Je gaat iets leuks doen bij oma en zodra de baby er is, haal ik je meteen op. Echt waar.' Binkie mag mamma nog even een kusje geven. Ze ligt in bed. Binkie ziet het bolletje onder het dekbed waar mamma's buik zit. Ze

ziet ook zweetdruppeltjes op haar voorhoofd. Zou mamma het zo warm hebben?

'Dag, schat,' zegt mamma zachtjes. Binkie kan horen hoe de adem uit mamma's mond komt. Puf, puf klinkt het. Binkie kijkt nog eens goed naar haar moeder. Ook zij ziet er anders uit dan anders.

'Kom je?' vraagt Gerard. 'Anneke wacht beneden op je.'

Binkie aarzelt. Dan draait ze zich om. Ze vindt het helemaal niet leuk om bij mamma weg te gaan.

Anneke is de buurvrouw. Ze slaat een arm om Binkie heen. 'Kom maar, ik breng je naar oma.'

Binkie knikt en ze zwaait naar Gerard, die in de deuropening staat.

Oma is heel blij om Binkie te zien. 'Wat een spannende dag!' zegt ze.

Anneke blijft een kopje thee drinken.

Daarna gaat ze weer weg. Binkie kijkt de auto na en hoort de wielen over het grindpad knarsen. Ze zucht diep.

‘Wat zullen we vandaag eens doen?’ vraagt oma opgewekt.
Binkie haalt haar schouders op. Ze is al zo vaak bij oma geweest. En het is altijd leuk. Maar deze keer voelt het anders. Alsof ze moet wachten.
Ze geven de dieren eten en ze maken een wandeling in het bos. Binkie moet steeds aan de baby denken. Zou hij er al zijn?
Het lijkt wel of oma haar gedachten kan raden. ‘Ik denk dat de baby er nog niet is, anders had Gerard wel gebeld.’
‘Waarom duurt baby’s krijgen zo lang, oma?’
‘Dat weet ik niet. Dat weet niemand. Soms gaat het snel en soms duurt het lang. Dat is de natuur.’
‘Komen baby’s er altijd uit? Of blijven ze ook wel eens in de buik zitten?’ vraagt Binkie bezorgd.
‘Ze komen er altijd uit. Dat beloof ik je.’
Oma maakt chocolademelk en ze doen spelletjes bij de brandende kachel. Binkie verliest telkens.
‘Ik heb niet zo’n zin meer, oma.’
‘Kom, ik weet iets leukers.’
Oma doet de kast open. Ze pakt er een groot oud boek uit en gaat ermee op de bank zitten. Binkie kruipt tegen oma aan.
‘Wie denk je dat dit is?’ Oma wijst een foto aan van een schattige baby.
‘Ben ik dat?’
‘Nee, dat is Gerard. Klein, hè!’
Binkie kan het bijna niet geloven. ‘Heeft Gerard in jouw buik gezeten?’
‘Reken maar. En het duurde best lang voordat hij eruit kwam.’

Samen bekijken ze het fotoalbum. Oma vertelt en Binkie luistert. Haar hoofd wordt zwaar. Ze legt het tegen oma’s schouder en haar oogleden vallen dicht.

TRING! Binkie schrikt wakker van de telefoon. Oma neemt op. Ze luistert. Haar ogen worden groter en haar gezicht begint te stralen.

‘Binkie. Het is mamma. Ze wil je iets vertellen.’

Binkie legt de telefoon tegen haar oor.

‘Je hebt een zusje,’ klinkt een zachte stem aan de andere kant.

‘Mag ik haar zien?’

‘Natuurlijk, schat. Gerard is al onderweg.’

Binkie springt op en begint te dansen. Oma doet hetzelfde. Ze juichen om Binkies nieuwe zusje.

Even later komt Gerard. Hij heeft zo’n grote glimlach dat z’n mondhoeken ongeveer tot z’n oren komen. Snel rijden ze met z’n drieën naar het huis van Binkie.

Mamma ligt in bed. Ze heeft geen zweetdruppeltjes meer op haar gezicht. Ze ziet er heel blij uit.

‘Dit is je zusje.’

Binkie kijkt naar het kleine wezentje dat op mamma’s buik ligt. Nog nooit heeft ze zo’n klein mensje gezien. Ze kijkt naar de minivingertjes en trekt een diepe frons.

‘Vind je haar niet prachtig?’ fluistert mamma.

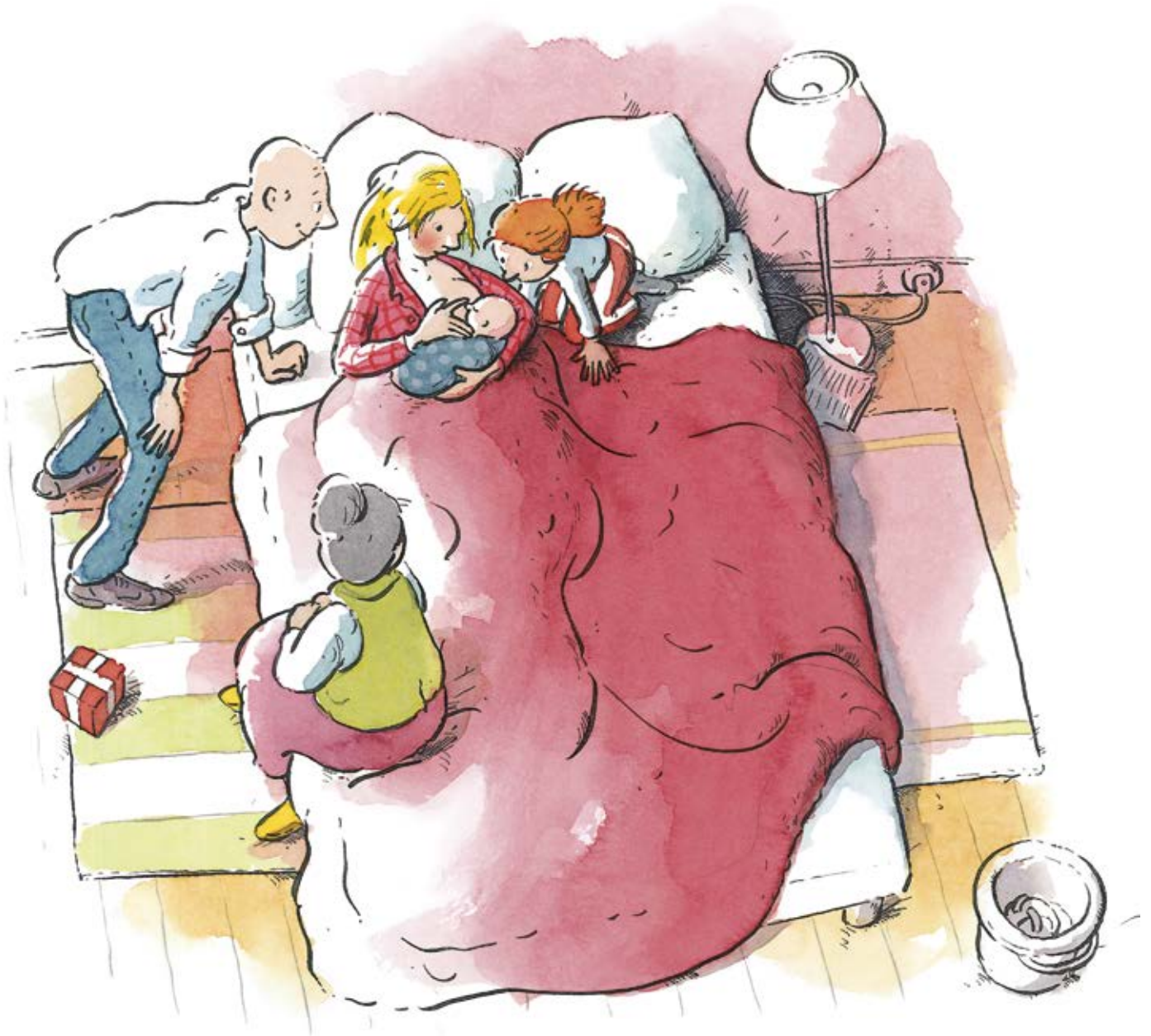
‘Heus wel, maar... ze is zo verschrikkelijk klein.’

Mamma moet lachen. ‘Maak je maar geen

zorgen, schat, ze gaat nog veel groter groeien.' Binkie aait over het hoofdje. Dat voelt heel donzig zacht. 'Het is net een babygeitenneus,' zegt Binkie. Ze hoort oma grinniken. Opeens veert Binkie op en zegt: 'Ze moet nog een naam hebben!'

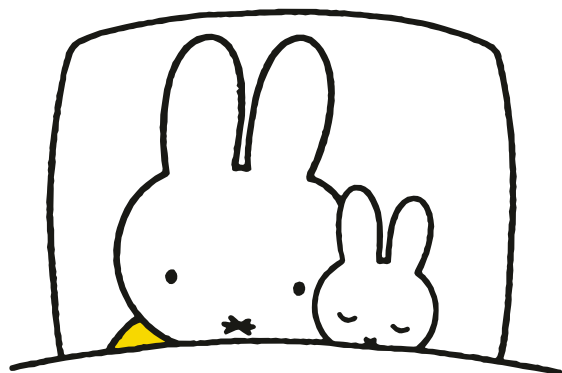
'Die hebben we al verzonnen, Bink. Je zusje heet Suus,' zegt Gerard.

Daar moet Binkie even over nadenken. Dan knikt ze. 'Dat is een mooie naam. Maar je kan haar beter Suusje noemen. Dat past beter bij zo'n minimensje.'

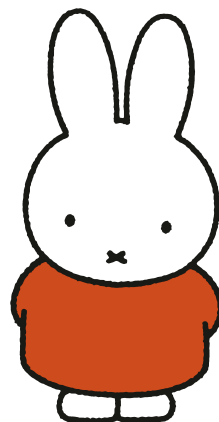
KLEINE PLUIS

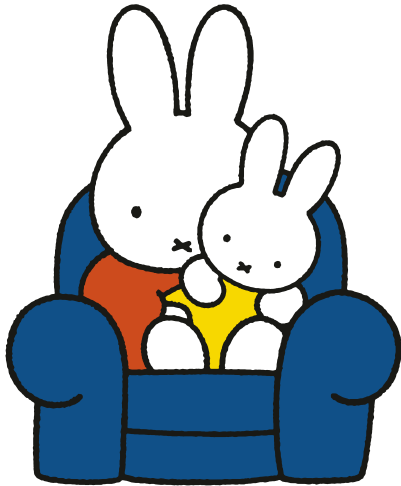
Dick Bruna

en midden in het grote bed
dicht tegen moeder pluis
lag een konijntje o zo lief
dat was de kleine pluis

heel stil stond nijntje naast het bed
en dacht: wat is dát klein
o nee, dat had ik nóóit gedacht
dat het zó klein zou zijn

en nijntje mocht de kleine pluis
heel eventjes op schoot
want pluisje was dan wel heel klein
maar nijn was al heel groot

de dag daarna trakteerde nijn
op school de hele klas
beschuitjes om te vieren dat
de pluis geboren was!

EEN SLOKJE MELK

Burny Bos & Harmen van Straaten

‘Mag de baby nu drinken?’ vraagt Knofje.
Moeder schudt haar hoofd.
‘Elisabeth moet eerst nog een schone luier om.’
Knofje kijkt er met een vies gezicht naar. Ze knijpt haar neus dicht.
‘Bah,’ zegt ze. ‘Bah, wat een vieze stinkluier.’
Moeder haalt haar schouders op. Ze lacht erbij.
‘Hier,’ zegt ze. ‘Gooi maar in de vuilnisbak.’
Met één hand pakt Knofje de luier aan. En met haar andere hand knijpt ze haar neus stijf dicht. ‘Bah.’

Slobber – slobber – slobber.
De baby maakt geluid als ze drinkt. Dat kun je goed horen.
Slobber – slobber – slobber.
‘Doet díé het niet?’ Knofje wijst naar moeders andere borst. ‘Komt daar geen melk uit?’
‘Jawel hoor,’ zegt moeder. ‘Daar mag Elisabeth straks uit drinken. Vanmiddag.’
Knofje knikt. Ze snapt het.
‘Mam?’
‘Ja Knofje, wat is er?’
‘Mam, mag ik ook uit je borst drinken?’
Moeder kijkt met grote ogen naar Knofje.
‘Daar ben je toch veel te groot voor,’ zegt ze.
‘Heel even maar?’ vraagt Knofje.

‘Nee hoor,’ zegt moeder. ‘De melk is voor Elisabeth. Zoveel melk zit er nu ook weer niet in.’
Knofje vindt het niet leuk.
Ze loopt de kamer uit.
Da’s ook oneerlijk, denkt Knofje. Die stomme baby mag alles.
Moeder draait haar hoofd een beetje scheef.
‘Wat ga je doen?’ vraagt ze.
Knofje zegt niks terug.
Moeder zucht. Ze stopt even met voeden.
Met Elisabeth op haar arm loopt ze naar de gang.
‘Knofje! Knofje, kom eens.’
Maar Knofje heeft geen zin om te komen.
Ze zit op de rand van haar bed. Flut zit op haar schoot.
‘Toe maar,’ zegt Knofje. ‘Drink maar, Flut.’

Ze drukt haar knuffelpop stevig tegen haar borst.

Moeder is naar Knofjes kamer gelopen. Ze steekt haar hoofd om de deur.

‘Nou ja,’ zegt ze, als ze Knofje ziet.

Haar hoofd schudt langzaam heen en weer. Knofje doet net of ze moeder niet ziet. Boos kijkt ze de andere kant uit.

‘Je moet niet zo boos zijn,’ zegt moeder.

Ze gaat naast Knofje op de rand van het bed zitten.

Knofje kijkt een beetje opzij naar moeder.

‘Je hebt Elisabeth bij je,’ zegt ze.

‘Ja,’ zegt moeder. ‘We komen op bezoek. Hè, Elisabeth?’

Moeder schuift dicht tegen Knofje aan.

‘Heeft Flut al genoeg gedronken?’

Knofje lacht naar moeder.

‘Het is niet echt,’ zegt Knofje. ‘Het is zogenaamd drinken.’

‘Jawel,’ zegt moeder, ‘maar heeft Flut al genoeg?’

‘Bijna,’ zegt Knofje.

‘Elisabeth lust ook nog wel wat,’ zegt moeder.

‘Hè, Elisabeth?’

Maar Elisabeth zegt niks. Haar mond doet alleen maar een beetje van smak-smak.

Wat een leuk gezicht is dat.

Moeder met Elisabeth en Knofje met Flut.

Knofje kijkt haar moeder aan.

‘Hoe smaakt die melk?’ vraagt ze.

Moeder schudt haar hoofd.

‘O, o, o,’ zegt ze, ‘nou ja.’ Ze legt Elisabeth op het bed. ‘Proef dan maar even.’

‘Echt?’ vraagt Knofje.

‘Vooruit maar,’ lacht moeder.

Slurp-slurp.

Knofje proeft de melk.

‘En?’ vraagt moeder. ‘Vind je het lekker?’

‘Niet zo,’ zegt Knofje. ‘Maar voor een baby is het wel lekker, denk ik.’

‘Dat denk ik ook,’ zegt moeder. En ze tilt Elisabeth van het bed. Om haar een boertje te laten doen.

